

# Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

## ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[ Συνέχεια ]

Η'

Ὁ Βονέ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν ἢ ὅτε ἐπήγαγεν εἰς τοῦ συνταγματάρχου.

Τῇ ἀληθείᾳ, μεταβαίνων εἰς τοῦ συνταγματάρχου, δὲν ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, ἀλλ' εἶνε ἰδιάζον χαρακτηρηστικὸν τῶν ὑποστάντων τὰς ἐναντιώσεις τῆς τύχης τὸ νὰ μὴ διάκεινται ποτὲ ἐν ἡσυχίᾳ· τὸσάκις ἔχουσι λάβει κτυπήματα, χωρὶς νὰ γνωρίζουσι πόθεν τοῖς προήρχοντο, ὥστε πάντοτε τρέφουσιν ὑποψίας. « Ἐλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε αὐριοὺς τὴν μεσημβρίαν. » Τοῦτο ἡδύνατο νὰ προεικονίζε καὶ τι κακόν, καὶ τόσα τῷ εἶχον συμβῇ ἐπὶ ζωῆς του, ὥστε ἡ προκατάληψις αὐτῇ δὲν τὸν ἐγκατέλειπεν ἤδη. ὅσω καὶ ἂν ἦτο ὁ συνταγματάρχης του εὐθύς, ἐντιμὸς καὶ γενναῖός τις.

Μετ' αὐτοῦ εὐδιαθεσίας κατέβη ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν μερῶν ἐνθα διέμενεν ὁ συνταγματάρχης πρὸς τὴν κάτω πόλιν· καὶ μετὰ προσήκουσας μειδιάματος ἀπήντησε πρὸς τὴν οἰκοδόσποιάν του, ἣτις, ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, ἡγέρθη ἐν τῷ διαδρόμῳ ἐνθα ἔρραπτε καὶ ἔστη ὀρθὴ πρὸ τοῦ καθίσματός της, εὐσεβάστας.

— Καλημέρα, κυρία Ραβώ.

Κυρία Ραβώ ! πόσον ἦτο εὐγενὴς ὁ ὑπολοχαγός, ὁ ὑπολοχαγός της, διότι ἦτο κτῆμά της, ὁ ἐνοικιαστὴς της. Ἀπὸ ἐνὸς ἦδη ἔτους τὸ δωμάτιον περιέμενεν ἐνοικιαστὴν, καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεὶς τῶν ἀξιωματικῶν τὸ ἠθέλησεν : ὁ μὲν, διότι ἦτο πολὺ πλησίον τοῦ στρατῶνος οὐτινὸς ἀπέφευγε τὴν γεινῆ· αὐτὸς ἄλλος διότι ἡ οἰκοδόσποινα ἦτο γραῖα καὶ αὐτὸς ἠννόει εἰς τὸ διαίτημά του τὰ συναντᾷ τὴν νεότητά καὶ τὴν χάριν. Ἀλλὰ τὸν Βονέ οὔτε ὁ στρατῶν ἐπτόησεν οὔτε τὰ πενήτηντα ἔτη τῆς οἰκοδοποιῆς του. Ὁ θαλάμος τῷ ἤρσεν, ἦτο εὐθηνός. Δύο παράθυρα τὸν ἐφώτιζον, τὸ μὲν ἐξ ἀνατολῶν, τὸ ἕτερον ἐκ δυσμῶν. Ἡ οἰκία ἦτο ἡσυχός, καὶ αὐτὸς ἄλλο τι πλεον δὲν ἀπῆτει. Πῶς ἡ πτωχὴ γυνὴ νὰ μὴ τῷ ἦτο εὐγνώμων διὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν του ἀντὶ ὡς οἱ ἄλλοι νὰ περιφρονῇ τὸ οἶκμά της καὶ αὐτός ;

Ὅ,τι εἶχε καταπέσει τὸν Βονέ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐκλογῆς του ἦτο ἡ ἐποψὶς τοῦ σταδίου τοῦ μετατραπεύοντος ἤδη εἰς περιπάτον καὶ περικιτῶν ὁ γηραιὸς πύργος τῆς Βενάβρας ὁ δεικνύων τὴν θέσιν τῆς τὸ πάλαι ἐκεῖ ρωμαϊκῆς πόλεως, ὧν ἡ θεὰ διηνοίγετο πρὸ ἐνὸς τῶν παραθύρων. Ἦθελε πάντοτε τοιοῦτό τι μέρος ἐν τῷ δωματίῳ του ἵνα ἐκεῖ ἀφίεται εἰς τὰ ὄνειροπολήματά του Φίλους ἐν Φεγιάδῃ δὲν εἶχεν, ὁ δὲ Δραπιὲ καὶ ὁ Σολὲ τῷ ἦσαν ἀπλοὶ συναδελφοί. Πρὸς τίνα νὰ ὠμίλει περιωρισμένος μετὰ τῶν τεσσάρων τοίχων ; Διὰ τοὺς ζῶντας

ἐν μονώσει τοιαύτη τοποθεσία ἐμπροσθεν παραθύρου εἶνε τι πολὺτιμον, καὶ ὁ Βονέ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐσχάτης του πενίας πάντοτε ἐφρόντιζε νὰ μὴ στερῇται τούτου.

Τώρα ἡδύνατο ἀνέτως ν' ἀναπνέῃ, χωρὶς αἱ ἀνησυχίαι ἀμέσου πραγματικότητος, νὰ ἐπέρχωνται, ὅπως κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, καὶ τῷ ἀποκόπτωσι τὰς πτέρυγας τῶν σκέψεων του· τὰ χρέη του, ἡ μεγίστη τῶν μεριμνῶν του καὶ ἡ σπουδαϊστέρα, ἀφοῦ ἐν τέλει θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ παρητητοῖ, εἶχον διαγραφῇ, καὶ μὲ τὸν ἐκ διακοσίων τεσσάρων φράγκων μισθὸν του ἡδύνατο, ἂν μὴ ἄλλο τι ἦδη, ν' ἀπηλλάσσεται τῶν ἐφθαρμένων ἐνδυμάτων καὶ ἐπιδιορθωμένων ὑποδημάτων.

Διατί νὰ μὴ ἀνέκτα τὸν ἀπολεσθέντα κηρὸν του ; Ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν εἶνε τις νέος ἔτι. Ἠγάπα τὸ ἐπαγγέλμα του, τὸ ἐγνώριζεν, ἡ ἀπογοήτευσίς δὲν εἶχε ποσὼς ἐν αὐτῷ καταπνίξει τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὸ ὑπερήφανον τῆς καρδίας· αἱ ἐλπίδες τῆς νεότητός του ἡδύνατο νὰ ἐπραγματοποιούντο, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὡς ἐπίσης ἡδύνατο νὰ ἐπανέλθωσι καὶ αἱ ἐν τῇ σχολῇ ἐπιτυχίαι.

Καὶ δὲν ἠπατάτο τοιαῦτα σκεπτόμενος. Τὰ πράγματα οὕτω τῶντι εἶχον· ὁ συνταγματάρχης ἦτο τοιοῦτος, ὅποιον τὸν εἶχε κρίνει, καὶ ἡ Φεγιάδῃ ἦτο ἡ πόλις περὶ ἧς οἱ σύντροφοί του τῷ εἶχον εἶπει ὅτε ἐπείγων νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ἀλγερίαν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, τοὺς εἶχε συμβουλευθῇ : « Ἐξῆντα φράγκα φθάνουν πρὸς συντήρησιν ἐκεῖ. ἡ πόλις ἀξιαγάπητος »· καὶ ἀμφοτέρω εὗρισκεν ὅτι ἡλήθευον.

Ἐὰν ἕως τότε ἔξῃ ἐν μονώσει, δὲν ἦτο ἐν τούτοις ποσὼς ἀκοινωνήτος. Ἐπόθει, πολλάκις ὅσον οὐδεὶς διασκεδάσει καὶ τέρψει, ὧν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, εἶχε στερηθῇ, καὶ τὸ μόνον κωλύον αὐτὸν τοῦ νὰ μετέχῃ τούτων, ἦτο τὸ βαλάντιόν του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ἀναγκαστικῆς του μονώσεως, οἱ σύντροφοί του πολλάκις τῷ εἶχον ἐπαναλάβει, ὡς ἄλλοτε ἐν τῇ Σχολῇ : « Φαντάσθητι, ἀγαπητέ μου... » καὶ ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ « Φανταζῇται » καὶ αὐτός· αἴθουσαν χοροῦ μὲ ἄνθη καὶ φῶτα, τὸν θαλάμον γυναικὸς εὐνοούσης τοὺς ἀξιωματικούς, τὰ φαντάζεται τις χωρὶς καὶ πολλὴν δαπάνην φαντασίας· ἀλλὰ τοὺς ὥμους τῆς κυρίας Σ..., ἡ τοὺς ὀφθαλμούς της δεσποινίδος Ζ..., πρέπει τις νὰ τὰ βλέπῃ ἰδίαις ὁμμασι, καὶ ἡ φαντασία μόνη δι' αὐτὰ εἶνε λῶς ἀνεπαρκής.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτῶν μέχρι σήμερον εἶχε στερηθῇ· ποῦ νὰ τὰ εὗρισκεν ἀπομεμονωμένος ὡς ἔξῃ ; πλεον ἢ ἀπαξ εἶχε τῶντι ρεμβάσει μυθιστορικοῦς ἔρωτας, ἐν οἷς γυνὴ μὲ τὴν καρδίαν ταρχώδη, ὠθυμένη ὥσπερ ὑπὸ μοιρῆς δυναμὲως προσέρχεται καὶ ἀνευρίσκει ἐν αὐτῷ τὸν ἄγνωστον ἐραστήν, ὅστις μυστηριωδῶς τὴν ἐλκύει. Ἀλλ' ἡ πραγματικότης δὲν ἔωκεν ὑπόστασιν εἰς τὰ ὄνειρα ταῦτα.

Ἀλλ' ἐν Φεγιάδῃ οἱ ὅροι δὲν ἦσαν πλεον οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ μόνωσις. ἐν τῇ διῃγε, δὲν ἔμελλε πλεον νὰ ἐξυκολουθήσῃ. Εἶχε μάλιστα κάμει ἐπιτυχῶς τὰς ἀπαρχὰς του καὶ ἡ ἐσπερίς, ἣν εἶχε διέλθει εἰς τῆς

κυρίας Βοσμωρῶ, τῷ ἀφῆκεν ἀναμνήσεις διανοιγούσας αὐτῷ εὐαρέστους ἀπόψεις, μηδὲν ὅμως ἔχουσας τὸ κοινὸν πρὸς ὅ,τι τῷ ἔλεγε ὁ Δραπιὲ κάμων αὐτῷ ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς Ἰουλιανῆς· διότι, ὡς καὶ εἰς τὸν Δραπιὲ τὸ εἶχεν εἶπει, οὐδέποτε ἐσκέφθη περὶ γάμου, καὶ ἐθεώρει τοὺς ἐγγάμους ἀξιωματικούς ὡς κακοὺς στρατιώτας.

Ἦτο ὄντως εὐειδὴς ἡ Ἀνέττα Βοσμωρῶ, θελκτικὴ ἡ Ἰουλιανὴ Δρά, ἀξιαγάπητος, λίαν ἀξιαγάπητος ἐκείνη ἡ οἰκία.

Ἐνῶ οὕτως ἄφινε τὴν σκέψιν του νὰ πλανᾶται, ὡς πρὸς τὴν Ἀνέτταν καὶ τὴν Ἰουλιανήν, ἡ θύρα ἐκρούσθη καὶ ἀνευ προσδοκίας ἀπαντήσεως γυνὴ τις εἰσῆλθεν.

Ὡς ἐκ τῆς στροφῆς της ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν, δὲν διέκρινεν εὐθὺς τὸ πρόσωπόν της· μικρόσωμος καὶ εὐκίνητος, ἔφερε περιβολὴν προσδίδουσαν ἐν αὐτῇ φιλαρέσκειαν, πλὴν ἀκομψόν. Ἀλλ' εἰς τὸ ἀκομψόν τοῦτο δὲν ἐπρόσεξε ποσὼς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, τόσον ἡ ἀπότομος αὐτῇ ἐμφάνισις τὸν ἐπτόησε. — Γυνὴ εἰς τὸ δωματίον του. Ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ! Ἐστράφη ἐκείνη, καὶ τότε μόνον τὴν ἀνεγνώρισεν : ἦτο ἡ κυρία Σουβιροῦ, ἡ σύζυγος τοῦ ἐπιπλοπώλου τοῦ ἐνοικιάζοντος ἐπιπλα πρὸς καλλωπισμὸν τῶν θαλάμων.

Δὲν συνειθίζεται, τῇ ἀληθείᾳ ἐν Φεγιάδῃ, ἡ ἐνοικίασις δωματίων μετ' ἐπιπλῶν· ὁ οἰκοδεσπότης παραδίδει τὸν θαλάμον κενόν, καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τὸν ἐφοδιάζει δι' ἐπιπλῶν τῆς ἀρεσκείας του ἅτινα τῷ ἐνοικιάζουσιν οἱ ἔμποροι ἀντὶ ἐνὸς σολιδίου καθ' ἑκάστην δι' ἑκάστον ἀντικείμενον ἐν σολιδίον διὰ τὴν κλίνην, ἐν σολιδίον, διὰ τὸ στρώμα, καὶ δὲν εἶνε ὁμολογουμένως ἀκριβὰ· ἀλλὰ, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιπλῶν μέχρις αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς κηροπηγίου, ἀντὶ σολιδίου ὁμοίως ἐνοικιαζομένων ἐνὸς ἐκάστου ἀποκαθίσταται οὕτω ἐν διαστήματι ἔτους ποσὸν ὑπερβαίνον κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων.

— Ἐρχομαι νὰ ἰδῶ τί τοῦ λείπει τοῦ κυρίου ὑπολοχαγοῦ Βονέ, εἶπε μετὰ μειδιάματος λίαν ὑποχρεωτικῆς, γὰρ νὰ κάμῃ τὴν κάμαρά του καθὼς πρέπει.

— Ἀλλὰ τίποτε δὲν μοῦ λείπει, ἀπήντησεν ὁ Βονέ περιφέρων τὸ βλέμμα περὶ ἐαυτόν.

— ὦ !

Καὶ ἡ μικροκαμωμένη κυρία Σουβιροῦ ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τρεμούσας ἐξ οἴκτου.

— Ἀλλὰ κυττάζετε λοιπόν, ὑπολοχαγέ μου, κυττάζετε.

Πραγματικῶς πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ πολυτελής ἡ ἐπιπλώσις τοῦ θαλάμου : μία σιδηρὰ κλίνη μὲ ἀπλὴν ἐπίστρωσιν, νιπτὴρ εὐτελής, στρογγύλη τραπέζα ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου, τέσσαρα ψιχθίνα καθίσματα, ἐν ἀνάκλιτρον ρυθμοῦ πεπαλαιωμένον· ἐπὶ τῆς ἐστίας, κηροπήγιον· εἰς τὸν τοῖχον, κρεμαστήριον ὑπόθεν ἀνήρτηντο στολαί.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐπιπλοπώλιδος πολλὰ ἐσήμαινε ἐν τούτοις ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ κύριος ὑπολοχαγός θὰ ὑποδέχεται φίλους τοῦ ἐδῶ εἰς τὴν Φεγιάδην· οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ εὐκόλῃ εὗρισκουν φίλους. Τῷ χρειάζεται ἕνας ὠρεῖος τάπης διὰ νὰ στρωθῇ ἐμπρὸς στὴν κλίνη : ἔχομε λαμπρούς· τοῦ



χρειάζεται ακόμη ένα καθρέπτη του χεριού και ωρολόγι, θέλετε ωρολόγι του τοίχου, γιατί...

Εσκόπει να εξηκολούθει την απαρρίθμησην της, ἀλλ' ὁ Βονέ τὴν διέκοψε γελῶν :

— Τίποτε δὲν χρειάζεται.

— Πῶς τίποτε δὲν χρειάζεται ! ἀνέκραξε βαίνουσα ζωηρῶς πρὸς τὸ παράθυρον, ἐννοεῖτε νὰ τὴν παράσετε μ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς μπερντέδες; Σὰς χρειάζονται μεγάλοι μπερντέδες ἀπὸ ρέψ.

— Σὰς λέγω ὅτι τίποτε δὲν μοῦ χρειάζεται, ἀπολύτως τίποτε.

Ἐκείνη ἐπέμενε, ὑπομιμνήσκουσα αὐτῇ ὅτι «αἱ φίλαι» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡυχαριστοῦντο μὲ τοιαύτην λιτότητα.

Ἀντὶ ἐκεῖνος νὰ δυσχεραστῇ, ἐγέλασεν ἐγκαρδιώτερον, ἕως οὗ τέλος ἐδέησε νὰ παύσῃ ἐκείνη ἐπιβάλλουσα αὐτῇ τὸν τάπητά της καὶ τὸ ωρολόγιον τοῦ τοίχου.

Ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν ἀκόμη διότι, κατ' αὐτήν, ἂν ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἤθελε νὰ δέχθῃ ὅτι τῷ ἐπρότεινε, τοῦτο ἀπλῶς δι-ότι δὲν εἶχε χρήματα. Τότε, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ προμηθευθῇ τοιαῦτα, ἐκποιῶν παλαιὰς του στολὰς, χαλόνια, καμμίαν σπά-θην, ὅ,τι δὴποτε.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην της τὴν εὐφράδειαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν οὐδόλως, ἐπέτυχεν νὰ τὸν πείσῃ.

Τί γελοῖος ἀξιωματικὸς ! Οὐδέποτε τῇ εἶχε τύχει νὰ ἴδῃ παρόμοιον· ἐν τῷ βίῳ, ὅταν δὲν ἀγοράζουσιν, πωλοῦν.

— Λοιπόν, βλέπω πῶς σήμερα θὰ φύγω ἀπρακτῇ ἀπὸ τὸν ὑπολοχαγόν μου, ἀλλὰ σὲ λιγάκι, θὰ τοῦ χρειασθῇ κανένα δακτυλίδι, ψήκτρα, βραχιόλι, σκουλαρίκια, ἄς μ' ἔχῃ τότε ὑπ' ὄψιν του, ἔχομε πάντοτε κοσμήματα ἀμεταχείριστα ἢ ὀκασιῶν, πολὺ φθηνὰ καὶ μὲ πίστωσι.

Θ'

Σκεπτόμενος τὰς δύο ἀδελφάς, ὁ Βονέ ἀνεμνήσθη λέξεων τινῶν τοῦ Δραπιέ· εἰς ἃς δὲν εἶχε κατ' ἀρχὰς δώσει προσοχήν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι κατόπιν σκέψεως τῷ ἐφάνησαν ἀλλόκοτοι :

«Ἡ μήτηρ διὰ τινὰς λόγους δὲν λαμβάνεται καὶ τὸσον ὑπ' ὄψιν.»

Τί ἐσήμαινε τοῦτο ;

Διὰ τὴν κυρία Βοσμωρῶ δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν : Τινες ἦσαν οἱ λόγοι ;

Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν τὸν ἐνδιέφερον· τὰς κόρας μόνως ἐσκέπτετο, ὅχι τὴν μητέρα. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνοσιὰ τοῦ νὰ συνάψῃ τὸν δευτέρον της γάμον τὴν ἀπεστέρησε παντὸς κύρους ἐν κοινωνίᾳ πίζῃ καὶ μικρολόγῳ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε ἡ περιουσία καὶ ὅπου ὁ ἔρως εἰς οὐδὲν λογίζεται· δὲν ἦτο κατὰ τρεῖς τὸ νὰ ἐνθουσιασθῇ δι' ἓνα ὥριον ἄνδρα καὶ τῷ ἀφιέρωσιν εἰσόδημα ἐξ εἰκοσι χιλιάδων φράγκων : καὶ παρὰ τῷ κοινῷ τῆς Φεργιάδης· ἡ κυρία Βοσμωρῶ δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς γυνὴ ἐξέφρων.

Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ ἡ ἐξήγησις αὐτῇ, ἣν μόνος του εἶδεν εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ κινούμενος ὑπὲρ περιεργείας, ἥτις ἐν τούτοις δὲν τῷ ἦτο ἔμφυτος, ἠθέλησε νὰ μάθῃ.

Καὶ ἐπὶ τέλους, οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον, ἤρκει νὰ ἡρώτα τὸν Δραπιέ ἢ τὴν σύζυγόν του.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ, ὅτε ἐχωρίζοντο, νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ἡμέραν της, ἥτις ἦτο ἡ τετάρτη.

Θὰ τὴν ἐπισκέπτετο, καὶ θὰ εὕρισκεν οὕτω περίστασιν κατάλληλῃν ἵνα ὠμίλει περὶ τῆς κυρίας δὲ Βοσμωρῶ, ὅπερ θὰ ἦτο προτιμότερον τοῦ νὰ ἡρώτα ἐλευθέρως τὸν Δραπιέ, οὕτινος εἶχεν ἔτι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ σκωπτικὸν ὕφος καὶ τὴν ἐπιφώνησιν. «Αἱ ! ἡ ὥραία Ἀννέτα ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν της.» Διότι ὑπέμενε μὲν εὐχαρίστως τοὺς ἀστεϊσμούς, ἀλλ' ὅχι ὅτε οὗτοι ἐγίνοντο εἰς βάρος γυναικῶν, καὶ μάλιστα θὰ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ ἂν ὑπέθετον ὅτι ἡ Ἰουλιανὴ ἢ ἡ Ἀννέτα τῷ παρήγαγον ἐντύπωσιν, διότι ἐν τῇ θέσει τοῦ θὰ ἦτο ὅτι γελοῖον τὸ νὰ τὸν ὑπέθετον ὡς ἐποφθαλμιῶντα διὰ σύζυγον τὴν μὲν ἢ τὴν δὲ ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἀμφοτέραι εἶχον προῖκα ὅχι εὐκαταφρόνητον. Δὲν ἐγίνεν ἀξιωματικὸς ἀποβλέπων εἰς τὸν γάμον. Βαθέως θὰ ἐταπεινοῦτο ἂν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀποβλέπων εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἂν τὸν ἐθεώρουν δι' αὐτὰ ἱκανόν.

Ἐἶχεν ὀλίγον ἐκπλαγῇ ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ σύζυγος ἐνὸς ὑπολοχαγοῦ εἶχε τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς της, ὡς ἄλλη σύζυγος στρατηγοῦ ἢ συνταγματάρχου, ἀλλ' ἀγνοῶν τὴν καταγωγὴν τῆς κυρίας Δραπιέ καὶ μὴδὲν γνωρίζων περὶ τῆς πενιχρότητος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας της, ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως συνέπεια ἢ ἀπῆται ἡ περιουσία της· ἡ σύζυγος ὑπολοχαγοῦ οὐδὲν σημαίνει· πλουσία, εἶνε ὅ,τι αὐτὴ θέλει.

Μὴ λαβὼν καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τὴν κυρίαν Δραπιέ, ἥτις ἔλειπεν ἐκ τῆς Φεργιάδης ὅτε τὸ πρῶτον μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν της, ἐξεπλάγῃ ἀκούων νὰ τὸν διευθύνουσιν εἰς τὸν τρίτον ὄροφον. Τρίτος ὄροφος ἐν οἰκίᾳ μὴ ἐχούσῃ τέταρτον, ἦτο ὄντως λίαν μετριόφρον διαίτημα διὰ κυρίαν ἥτις ἐδέχετο.

Ἀνέβη κλίμακα χρωματιστὴν μὲ κιγκλιωτόν· πρὸ τῆς θύρας ἐκάστου πατώματος, καὶ ἀνὰ μία ψιάθος. Τοῦτο δὲν ἀπέπνεε βεβεχίως πολυτέλειαν.

Ὅτε ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον, ἐπεφάνη στρατιώτης, ὁ θεράπων τοῦ Δραπιέ, ὅστις τῷ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ ἀντιθαλαμὸς ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν κλίμακα. Τὸ θαπέδόν του ἦτο ὁμοίως χρωματιστόν, τὰ τεῖχη του ἐπίσης πράσινα, μὲ μόνον ἐν αὐτῷ ἐπιπλα ἐν κάρινον κιβώτιον, καὶ διάχρυσον τραπέζιον πεπαλαιωμένον, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἀνέβαλλεν, ἐντὸς δεξείου, ὑπερμεγέθης ἀνθοδέσμη, ἥς ἡ θέα ἐπαιδύρνε τὴν ὄψιν τοῦ θαλαμοῦ καὶ τῇ προσέειδεν εἰς τὸ ἰδιόζον.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς κύριος Βονέ, ἀνήγγειλεν ὁ θεράπων ἀνοίγων τὴν θύραν.

Ὁ Βονέ μὴ ὦν ἐξοικειωμένος πρὸς τὰς τεταύτας ἐθιμοτυπίας ἐνόμισεν ὅτι θὰ εἰσῆρχετο ἐν αἰθρῇ πληρῇ ἐπισκεπτῶν· διὸ ἐξεπλάγῃ εὐρὼν ἐκεῖ μόνον τὴν κυρίαν Δραπιέ, παρὰ τὴν ἐστία καθήμενην, ἐν τῇ στάσει γυναικὸς προσδοκῶσας ἐπισκέψεις. Ἦτο ἐν ἐπιμελῇ περιβολῇ, μὲ μικρὰν ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμην ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της. Πανταχοῦ ἐν τῇ αἰθρῇ ἐβλεπέ τις ἀνθη ἀγροτικά, ἐπὶ

τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὰς γωνίας.

Τὸ κλειδοκύμβαλον ἦτο ἀνοικτὸν μὲ τεμάχιον μουσικῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου του, λευκώματα ἐκείντο ἐν ἐξεζητημένῃ ἀταξίᾳ ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὰ παραπετάσματα τῶν παρθύρων τὸσον ἦσαν πυκνά, ὥστε μολίς ἀφίναν νὰ εἰσδῇ ἐν τῷ θαλάμῳ ἡμίφως... ἀριστοκρατικόν.

Δὲν ἠγέρθη ποσῶς πρὸς δεξιῶσιν τοῦ Βονέ, ἀλλὰ μειδίαμα ὑπερηφάνου εὐχαριστήσεως ἀνέβαλλεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὸσον ζωηρόν, ὥστε θὰ ἔλεγεν τις ὅτι σύγχυσις τῇ ἐπῆλθεν ἐκ τῆς χαρᾶς της.

— Πόσον εἴθε καλὸς ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἦτο ἡ ἡμέρα καθ' ἣν δέχσμαι, εἶπε τίνουσα αὐτῇ τὴν χειροκτιφόρον της χεῖρα.

Καὶ ἡ φωνὴ της ὑπέτρεμεν ὅπως ἡ χεὶρ της.

Ἐκεῖνος τὴν ἠτένισεν ἐκπληκτος ἀπορῶν πῶς ἡ ἐπίσκεψίς του, ἐν ἡ ἡμέρᾳ ἡ κυρία Δραπιέ ἐδέξετο τὸσον νὰ παραγάγῃ εὐχαρίστησιν.

Τοῦτο, διότι ἠγνόει ὅτι, διὰ τὴν κυρίαν Δραπιέ, ἡ αἵθουσα της καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς της ἀπετέλουν ὅλην της τὴν ζωὴν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Β.

## ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Χρ. Κόμην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κκ. Ἀλέξ. Κ. Δ. Ἀτὰλάντην. Ἀλέξ. Μ. Ζάκυνθον. Στ. Χ. Πατράς καὶ Διον. Ν. Μ. Ζάκυνθον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δεσποινίδα Σοφ. Ζ. Συνδρομὴ ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Ἰω. Ν. φοῖτ. Κεφαλοβρυσσον. Ἐνεγράφητε. — κ. Ἰω. Ν. Λεωσίου. Συνδρομὴ νέου συνδρομητοῦ ἐλήφθη. Φύλλα καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. Δέχθητε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας. — κ. Ἐλέν. Σ. Κατ. Κέρκυραν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις καὶ ἀγγελία ἀπεστάλη. — κ. Λ. Ἀντ. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Φρ. Μ. Τήνον. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Βιβλία παρεδόθησαν. — κ. Ἰω. Κρ. Ἀνδρόν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἰω. Β. Σπύρον. Ἐκκαθάρισις καὶ ὑπόλοιπον ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Περ. Ρ. Πειραιᾶ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλον ἀπεστάλη. — κ. Α. Δ. Σεμ. Βάρνα. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Βασ. Βραβύλων. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 4, πρὸς οὓς ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα. — κ. Σ. Α. Κ. Λεωκιδίου. Ἐνεγράφητε. Ἐγράψαμεν.

## Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκτίσει τῶν Παρισίων

ὁδὸς Σταυροῦ ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γυνήσια ρωσικά δέρματα. — Ἐκτακτοὶ ἐιδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτριοι.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὴν κουρείον τοῦ κυρίου ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἄρματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολλήματα παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πολυμένη κατ' ὅκον εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.